uitlegden. Ik stond paf.... Ronduit verklaar ik: de uitdrukking is niet salonfähig, doch ik tart de edelste Princesse, van het zuiverste bloed, om iets anders te doen dan „paf staan", wanneer zij dezen Prince aan het werk ziet.

Wat is nu de beteekenis van dit alles? Aan een groot deel van ons volk is door 'n enthousiast man, die zijn liefhebberij van weleer, in de prettige jongensdagen van een verstandigen meester geleerd, ter beschikking van het algemeen stelde, afleiding van de beste soort gegeven.

Hun weer de waarde van het waardelooze bijgebracht, het nut-bevattende van het nuttelooze, de groote schep-pingskracht van het klein-gewrochte.

Wie den heer Prince aan het werk ziet, ik ondervond het zelf, neemt iets over van zijn geestdrift en leert ook iets van zijn handigheid.

Hij is de beste paedagoog, dien men zich denken kan, omdat zijn opvoedingsmethode ongemerkt en ongewild uit en in het hart ontsproot.

Ge kunt lachen lezeres of lezer omdat ik dit schrijf over iemand die niets anders leert dan het maken van een dambord of een dobbelsteen, een knutselstukje of een kinderspeelgoedje. Maar als gij lacht, begint gij daarmee, doch doet het niet ten leste. Want ten leste lacht Prince en zijn volgers, en terecht wordt die laatste lach als de beste genoemd.

Want wat is er in de wereld van grooter beteekenis dan „geschiktheid", een kunst, die in het klein gevormd, in het groot tot nut is; wat kunt ge meer loven dan het bijbrengen van „aanpassingsvermogen". Iets wat alweer als heel klein een aanvang neemt en zich gestaag ontwikkelt.

Ik zou mijn reeks vragen verder kunnen voortzetten en kunnen wijzen op de beteekenis van de erkenning der waarde van het geringe, de spaarzaamheid, de arbeidzaamheid, de liefde voor het werk, den onderlingen gezonden wedijver, en nog zoo veel meer.

En dit alles ligt in de beoefening der knutselkunst, zooals de heer Prince ze, wellicht in het begin onbewust, maar later in gestadige en logisch doorgedachte ontwikkeling, hielp beoefenen, terwijl hij trok van fort naar fort, zelf onderwijzend, zich niet voelend als een leeraar boven zijn leerlingen, maar als werker temidden van andere werkers, wier arbeid noodgedwongen stil lag en die er naar hunkerden bezig te zijn.

Of des heeren Prince's streven succes heeft!...

Ik heb hem natuurlijk ook deze vraag gesteld.

Na een tijdperk van onbekendheid kwam geleidelijk de waardeering.

Van onder af aan, zooals de zon die opgaat aan de kimme eerst het licht afteekent, dat daarna doorbreekt, steeds meer en steeds sterker.

Op de forten werd hij een gaarne geziene gast.

Men volgde met groote aandacht zijn uiteenzetting en ook nadat hij vertrokken was werd de „afvalkunst" niet vergeten. Daarvoor was het resultaat te aantrekkelijk.

Heb ik te veel gezegd toen ik U „the little life" van een „great man" aankondigde?

S. Okel.

Met Arie en den wagen op stap.

Hoe de heer Prince zijn huis verlaat om de forten te gaan bezoeken. Velen onder onze militaire lezers zullen de bekende „Kuikenren" van den heer Prince met genoegen terug zien. Alleraardigst is in dezen koffer van eenigszins singulieren vorm alles ondergebracht, zóó, dat in een minimum van tijd de geheele „expositie" gereed is. En geen ruwe hand zal *dien* koffer openen. Hoe vaak hebben de fort-bewoners hun „tok-tok-tok" ter begroeting van deze zending doen hooren.

En, zooals gezegd, 't kost niets.

Dat is vooral bij den soldaat een factor van belang.

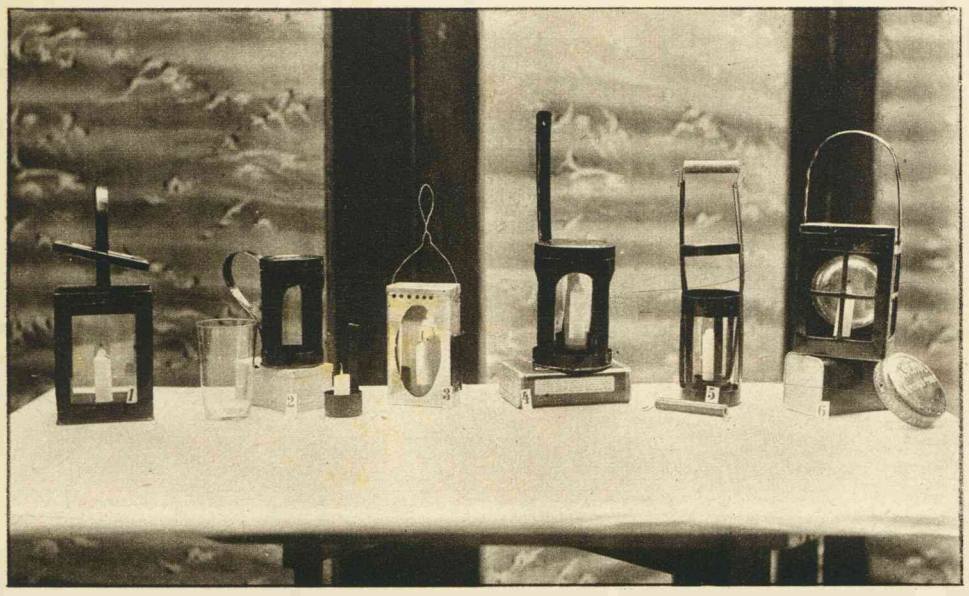
Met duizenden, werkelijk het is geen overdrijving, bezit de heer Prince de bewijzen van erkentelijkheid, welke voor hem de meest aangename belooningen voor zijn geheel belangeloos verrichten arbeid zijn.

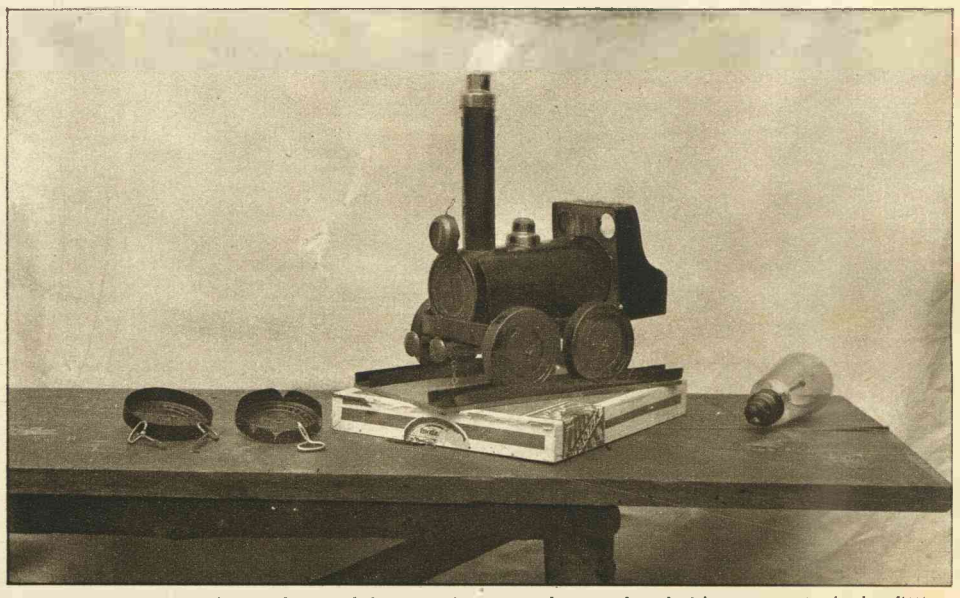
Waren de autoriteiten eerst wat teruggetrokken, nu komen ook zij met hun erkentelijkheid en noodigen den heer Prince gaarne uit op tentoonstellingen en tot het houden van cursussen.

Van de hoogste plaats wordt thans dankbaar erkend wat er voor groote waarde in Prince's arbeid ligt die in de kazerne of op het fort begonnen, straks zal doorwerken in het gezin.

„Zie nu eens," zei de heer Prince bij het afscheid nemen, „honderd menschen hebben een liefhebberij, een hobby. Ik heb er ook een. Maar het doet mij zoo'n genoegen dat van mijn knutselarij zoovelen kunnen genieten. De lessen bij meester Van Kempen in de school te Gouda ze brengen nu hun rente op..."

En toen kwam de trein en moesten wij afscheid nemen. Eerlijk gezegd: ik was er blij om, want ik kon even rustig het vele gehoorde en geziene overdenken...

Links: Een alleraardigste collectie gebruiksvoorwerpen, ontstaan uit uitval en door knutselkunst. Rechts: De locomotief van den mobilisatietrein, gemaakt van beschuitbussen-metaal, de fitting van een gloeilamp, een sigarenkist en een weinig watten. Heel wat jongens van landweermannen hebben vader met zoo'n stuk speelgoed uitbundig blij begroet.

Princenhof, het huis der Prince's.

Bij deze prent past een woord van hulde aan de heerscheresse op Princenhof, die met bewonderenswaardige medewerking haar man in zijn arbeid steunt. Heusch dames, het is nu niet altijd een ideaal om een knutselenden, forten-bezoekenden echtgenoot te hebben.

Ons nieuwe Prijsraadsel.

Hieronder laten wij nog eens de voorwaarden van onzen nieuwen wedstrijd volgen:

Gevraagd wordt ons te willen opgeven hoeveel illustraties Panorama in den afgeloopen 3èn jaargang Juli 1915 — Juli 1916 gebracht heeft.

De inzendingen behoeven eerst 1 September 1916 in ons bezit te zijn, zoodat men tijd te over heeft, het aantal foto's nauwkeurig te tellen.

De telling geschiedt over de nummers die **tusschen 1 Juli 1915 en 30 Juni 1916** verschenen zijn. Iedere abonné mag slechts met **1** inzending aan den wedstrijd deelnemen.

De op de omslagen voorkomende illustraties worden slechts voor zoover zij tot het redactioneel gedeelte behooren, meegeteld. Versieringen, die eventueel aan de foto's zijn aangebracht, worden beschouwd als behoorende bij de illustratie, dus niet afzonderlijk gerekend.

De inzendingen moeten, voorzien van naam en adres, in een gesloten couvert, waarop „ILLUSTRATIE-TELLING PANORAMA", vóór 1 SEPTEMBER a.s. in het bezit zijn van de Directie, DOEZASTRAAT No. 1., LEIDEN.

Wanneer door niemand het juiste getal wordt ingezonden, ontvangt diegene den prijs, die het dichtst-nabijkomende getal heeft opgegeven. Vervolgens weder de inzender van het daarop volgende getal. Wanneer twee of meer inzendingen gelijke getallen bevatten, zal door loting worden beslist, aan wien de prijs ten deel valt.

Als prijzen stellen wij beschikbaar:

Een 1en prijs van f **50.—**;
Een 2en prijs van - **25.—**;
Een 3en prijs van - **10.—**;
Een 4en prijs van - **5.—**;
Een 5en prijs van - **3.—**;
Een troostprijs van - **2.50,**

en verder een aantal prachtige Boekwerken.

Aan dezen wedstrijd kan dus **ieder** meedingen.